

หน้า

กลางดึก

ณ โครงการอาคารชุดโลเวอร์ห้วงต่ายขึ้นเอสเตต

อาคารฟ้างหลัง ห้อง 1109

ในห้องพักมีดสลัว ห้องรับแขกเปิดเพียงโคมไฟบนโต๊ะน้ำชาเท่านั้น
และในห้องก็ยังมีเจียบลังด์เป็นพิเศษจนได้ยินเสียงดนตรีที่เล่นจากหูฟัง
ของเขา

*'ของล้ำค่าต้องเก็บเป็นความลับ ซ่อนเธอไว้กับตัวฉัน ใช้สายคล้อง
โทรศัพท์แขวนไว้แนบกายจนลำคอเป็นรอยแดง ให้เธอมีรอยนิ้วมือฉัน
ต่อไปทุกปีทุกวัน'*

เพลง 'มังกรชุ่มอย่าใช้'* ของเชี่ยถึงเฟิง

* 'มังกรชุ่มอย่าใช้' เดิมเป็นคำบรรยายลักษณะในคัมภีร์อี้จิง (คัมภีร์แห่งการเปลี่ยนแปลง) อุปมาถึงสิ่ง
ที่เพิ่งเริ่มต้น แม้จะมีแนวโน้มที่ดีทว่ายังอ่อนแออยู่ ฟิงระมัดระวัง ไม่ทำอะไรุ่มปาม ให้ลับคมรอเวลาที่
เหมาะสมจึงนำมาใช้ประโยชน์ ในที่นี้เป็นชื่อเพลงประกอบภาพยนตร์ 'Heroes in Love' ซึ่งตัวเอกเป็น
ชายผู้ลุ่มหลงป็นถึงขนาดเห็นป็นป็นหญิงสาวที่พูดคุยกับเขาได้ เนื้อเพลงเปรียบเปรยถึงความรู้สึก
ต้องการครอบครองที่ฝ่ายชายมีต่อฝ่ายหญิง

เขากำลังใช้สายคล้องโทรศัพท์แบบห้อยคอพันรอบลำคอเธอ
รัดแน่นจน...'เป็นรอยแดง'

รอยเลือดสีแดงคล้ายกับรอยแดงเพราะสายคล้องระคายผิวคอ
ผู้หญิงขาดใจไปแล้ว ทว่าเขายังไม่ปล่อยมือ ยังคงใช้สายคล้อง
โทรศัพท์รัดคอเธอไว้แน่น ท่าของพวกเขາในตอนนีเหมือนคูรักแสน
ชื่นมื่นที่นอนกอดกันแน่นอยู่บนพื้น

'อย่าเที่ยวกอดจนหลงระเริง สำเร็จสำราญกับใครไปทั่ว นี่คือ
คำมั่นสัญญา เธอเข้าใจไหม'

เขาฮัมฮัมเนื้อเพลงของเพลง 'มังกรชู่มออย่าใช้'
"เธอตายแล้ว ปล่อยมือเถอะ" ชายอีกคนเอ่ย น้ำเสียงเจือแววจนใจ
เขาไม่สนใจ ทั้งสองหลับลงแล้วออกแรงรัดคอผู้หญิงแน่นยิ่งกว่าเก่า
ประหนึ่งกำลังดื่มด่ำความสุขสมที่เนื้อเพลงกับความจริงมาบรรจบกัน
จวบจนเพลงบรรเลงมาถึงท่อนสุดท้าย ทำนองของกีตาร์ เบส กลอง
รุนแรงที่สุด เร้าอารมณ์ที่สุด

'สมแล้วกับที่เธอทำตัวหลงระเริง! สำเร็จสำราญกับใครไปทั่ว!
มีประโยชน์หรือเปล่า เธอเข้าใจบ้างไหม!'

หลังจากเนื้อเพลงท่อนสุดท้ายจบลงเขาก็ปล่อยมือในที่สุด
"แฮก...แฮก..." เขานอนแผ่กางแขนกางขาบนพื้น
"เธอตายไปตั้งนานแล้ว นายก็ทำเกินไปนะ" ชายอีกคนเอ่ยด้วย
น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล "ผู้หญิงคนนี้ก็แค่มีขู ที่จริงก็น่าสงสารเหมือนกัน
ที่ต้องมาตายแบบนี้"

"น่าสงสาร?" เขาโมโห "ช่างแม่งดี! เธอนอนกับผู้ชายมาตั้งกี่คน
นายรู้รีเปล่า"

"นั่นก็เป็นแค่เรื่องของคนอื่น..." อี๊กฝ่ายตอบ

"ไม่ต้องพูดแล้ว! เธอจะ ตาย ก็ ไม่ สาสม กับ ความผิด!" เขามอง ศพผู้หญิงที่หน้ากลายเป็นสีม่วง

"เออะๆ ถ่ายรูปแล้วกลับเหอะ ไม่งั้นเดี๋ยวก็โดนแก้แค้นอีก" ชายอีกคนเอ่ย

"มีแต่นายนี่แหละที่หัวอ่อนแบบนี้! ถ้าเป็นฉันหรือ แม่่ง ซ่ามัน ทิ้งไปนานละ!" เขาเอ่ยอย่างเดียดดาล

"นายอย่าทำอะไรบ้าๆ นะ คู่ยกกันแล้วไงว่าเราต้องแบ่งงานกัน" อีกฝ่ายเอ่ยจริงจัง

"รู้แล้วน่าๆ!"

เขาลุกขึ้น ไข้กัถ้งถ่ายรูปชนิดพิเศษบนที่กภาพ จากนั้นจึงคว้ ตะกร้าสีแดงที่พกมาแล้วออกจากห้อง

เวลานี้เองโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

"ฮัลโหล! แก้แ่งจางเหรอครับ!"

"แม่่ง! แกหายหัวไปอยู่ไหนวะ นานขนาดนี้" ชายที่อยู่ปลายสาย ด่ากราด

"เปล่าครับ! ผมต้องเสีย! อยู่ห้องน้ำ จะรีบกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ! ขอโทษด้วยครับ!" เขาตะลี้ตะลานขอโทษ

"ไอ้คนขี้เกียจขี้เยี้ยวเยอะ! รีบกลับมาเลยนะ! ยังมีออเดอริอีกเยอะ ที่ต้องสง!"

"ทราบแล้วครับ! จะกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ!"

หลังจากวางสายเขาก็ก้าวออกจากห้องแล้วถอดถุงมือออก เดิน ลงบันไดไปหนึ่งชั้น ก่อนจะลงลิฟต์จากไป

ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย

ง่ายมาก ก็เพื่อจะใช้ประโยชน์จากระบบ 'ชั้นคู่ชั้นคี่' ของลิฟต์

อย่างไรเล่า

ใครล่ะจะคิดว่าคนที่เข้าลิฟต์จากชั้นคู่จะมาคนบนชั้นคี่
หลักฐานที่ทิ้งไว้ในห้องจะมีสายที่แผงตัวอยู่ในฝั่งตำรวจช่วยทำลาย
ให้ ทว่าในจุดอื่นๆ ก็อาจมีคนค้นพบ 'ช่องโหว่' ได้อยู่ดี อย่างเจ้าหน้าที่
ดูแลอาคารก็จะเห็น 'เขา' อยู่ในลิฟต์

เห็น 'พวกเขา'

ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกเส้นทางนี้แบบนี้

ถูกต้อง เขาเป็นนักฆ่า และกำลังทำ 'งานนอก' อีกอย่างในเวลา
งานหลักของตัวเอง

งานเดิมของเขาคืออะไร

บนกระเป่าเสื้อสีขาวของเขาที่เประคราบน้ำมันเต็มไปหมดเขียน
ไว้ว่า 'โอดเก'

'ร้านอาหารและเครื่องดื่มโอดเก'

เขาเป็น...เด็กส่งอาหารดีลิเวอรี่

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

เจ้าหน้าที่ดูแลอาคารผู้แสนจะว่างงานกำลังอ่านหนังสือพิมพ์หน้า
กีฬา

"คืนนี้แทงเซลซีดีกว่า!" เขาหยิบโทรศัพท์มากดโทรออก

"ฮัลโหล รับเดิมพันทางโทรศัพท์"

เขาคุยโทรศัพท์พลางมองภาพวงจรปิดในลิฟต์

ในภาพจากกล้องวงจรปิดของลิฟต์ชั้นคู่ เขาเห็นผู้ชายถือตะกร้า
ส่งอาหาร

ที่เขาเห็นคือ...

12 โลกนักฆ่า 05 : Multiple Killers

คน หนึ่ง คน
มีแค่...หนึ่งคน

'คนที่ชอบพูดเองเออเองอย่างคุณ
ที่จริงคุณกำลังพูดกับตัวเองหรือพูดกับ...ตัวเองอีกคนหนึ่ง?'

บทที่ 1

คนส่งของนักฆ่า

Deliverer

(1)

ณ ศูนย์คอมพิวเตอร์หัวนึ่ง

ที่นี้มีอะไหล่คอมพิวเตอร์นานาชนิดวางเต็มพีดไปหมด และยังมีคอมพิวเตอร์ทั้งเก่าทั้งใหม่อีกนับไม่ถ้วน ไม่ต่างอะไรกับร้านคอมพิวเตอร์อื่นๆ ทว่าของพวกนี้ก็แค่เอาไว้อำพรางเท่านั้นล่ะครับ ความจริงที่นี้คือสำนักงานใหญ่ของเรา

สำนักงานใหญ่ของนักฆ่าอย่างเรา

ร้านคอมพิวเตอร์ปิดแล้ว ผมก้าวเข้าไปในร้าน กดรหัสชุดหนึ่งลงบนชั้นวางสินค้าที่เต็มไปด้วยเมาส์คอมพิวเตอร์ แล้วประตูล๊อคก็เปิดออก

"ไอ้ปัญญาอ่อน! แกล่นเป็นรีเปลว่ะเนี่ย มันต้องร่วมมือกันไว้ย!"

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผมก็ได้ยินเสียงปิ่นและเสียงระเบิดมือดังอึกทึก แน่นนอนว่าไม่ได้มีใครคิดจะฆ่าแกงเราที่นี่หรอกครับ เขาก็แค่กำลังเล่นเกมต่อสู้ออนไลน์

เขาคือผู้จัดการของผม เป็นลูกครึ่งจีน-ฝรั่งเศษ ชื่อโตโล

ปีนี้เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดเท่านั้น

"อ้าก...Game over!" เขาโหยหวน "คู่ต่อสู้ระดับเทพไม่กลัวแต่กลัวที่สุดก็เพื่อนร่วมทีมควายๆ นี่แหละ! Fuxk!"

ในห้องลับแห่งนี้มีมอนิเตอร์เล็กบ้างใหญ่บ้างเต็มห้อง คนไม่รู้้อาจหลงนึกว่าหลุดเข้าไปอยู่ในศูนย์บัญชาการนาซ่า โตโลทำงานในห้องนี้

"ไอ (โครงกระดูก) กลับมาแล้วเหรออ" เขาปิดหนึ่งในจอมอนิเตอร์แล้วหันมากินบะหมี่ถ้วยที่ขึ้นอืดแล้ว

"ไอซ์" ผมนั่งลงบนโซฟา "วันนี้วันหยุด มีออเดอร์ต้องส่งเยอะโคตรเหนื่อยเลย"

"ถึงได้วางแผนให้นายฆ่าผู้หญิงคนนั้นตอนไปส่งอาหารไง ฮ่าๆ!"
เขากินบะหมี่พลางพิมพ์คอมพิวเตอร์ด้วยมือข้างเดียว

เขาเป็นคนสั่งอาหารเองครับ อันดับแรกโทรไปส่งอาหารที่
'ร้านอาหารและเครื่องดื่มไอวเก' จากนั้นผมก็ 'ออกปฏิบัติการ' และ
แน่นอนว่าห้องที่เขาโทรสั่งให้ไปส่งอาหารไม่ใช่ห้องเป้าหมายโดยตรง
แต่เป็นห้องที่อยู่บนชั้นเลขสี่ ต่อมาผมก็แฝงตัวเข้าไปในห้อง 1109 ฆ่า
ผู้หญิงคนนั้นตาย

หลังจากงานของผมลุล่วง โทโลก็แจ้งให้ 'หน่วยเก็บกวาดสถานที่'
มาจัดการ

ส่วนมัดหมี่ลิงคิปรี* กล่องที่เอามาส่งนั้นผมก็กินเองเรียบร้อย
แล้วครับ

"โตโล นายทำให้กล่องวงจรปิดของอาคารใช้การไม่ได้จนไม่เห็น
ร่องรอยใดๆ ของหน่วยเก็บกวาดเลยได้ยังไงนะ" ผมครุ่นคิด "ระบบกล่อง
วงจรปิดนั้นไม่ได้เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต นายไม่น่าโจมตีผ่านเน็ตได้"

"ง่ายมาก ฉันไม่ต้องโจมตี 'ตัวหลัก' แค่ใช้ของที่อยู่รอบๆ อย่าง
มือถือของ รปภ. ก็รบกวนระบบของพวกนั้นได้แล้ว" เขากล่าว

"ไม่เข้าใจวะ"

"คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของมือถือ" เขาเปิดฉากแจกแจง "ความยาว
คลื่นแปรผกผันกับความถี่ ความยาวคลื่นยิ่งยาวเท่าไรห่วยความถี่ก็ยิ่งต่ำ
กลับกัน ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น ผลลัพธ์ของมันเป็นค่าคงที่
ซึ่งก็คือความเร็วแสง นอกจากนี้พลังงานของโฟตอนแปรผันตามความถี่
ตามกฎค่าคงที่ของพลังค์ ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น พลังงาน

* 'มัดหมี่ลิงคิปรี' เป็นมัดหมี่ไม้ไผ่ฝัก เนื้อสัตว์ ฯลฯ ได้รับความนิยมในฮ่องกงและมาเลเซีย แต่ไม่พบใน
สิงคโปร์ ตำรับฮ่องกงใส่ผงกะหรี่ ส่วนตำรับมาเลเซียใส่ซอสมะเขือเทศหรือซอสพริก

ยิ่งมาก คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าแบ่งได้เป็นคลื่นวิทยุ ไมโครเวฟ อินฟราเรด แสงที่มองเห็นได้ รังสีอัลตราไวโอเล็ต รังสีเอกซ์ รังสีแกมมาและอื่นๆ ส่วนฉันนะใช้..."

"ซ้าก่อน!" ผมเอ่ยให้เขาหยุด เพราะฟังจนมันไปหมดแล้ว "ซ่างมัน เอะ พุดง่าย ๆ ก็คือนายใช้มือถือของ รมภ. จัดการระบบวงจรปิด?"

"ใช่ แบบนั้นแหละ ขอแค่เขาโทรออกในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ก็สำเร็จแล้ว"

"แต่นายรู้ได้ไงว่าเขาจะโทรออก..." ผมคิดไปคิดมา "อ้อ! พนันบอล!"

"ฉลาด ชั้นแอบจกบันทึกการโทรของเขามาแล้ว ก่อนการแข่งขันบอล จะเริ่มเขาต้องโทรไปแทงบอลแน่นอน ฉันเลยกำชับ 'หน่วยเก็บกวาด' ให้ทำงานของพวกเขาตั้งแต่ก่อนเกมระหว่างอาร์เซนอลกับสเปอร์ในศึก ดาร์บี้แมตช์"

ผมมองชายที่ยังเป็นผู้เยาว์อายุสิบเจ็ดตรงหน้าคนนี่แล้วนึกถึงอยู่ในใจ เขาเป็นอัจฉริยะโดยแท้ ขณะเดียวกันก็เป็นแฮกเกอร์อัจฉริยะด้วย

ใช่ครับ แผนการฆ่าคนไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนฆ่าไก่สักตัวในตลาด เป็นอันตราย และก็ไม่ได้ง่ายตายอย่างในละครบางเรื่องด้วย

"ไห แยะแล้ว" เขาเอ่ยอย่างจริงจังพร้อมรอยยิ้ม "เรื่องมาก่อนหน้านี้ ฉันเอาข้อมูลนักฆ่าขององค์กรนักฆ่าไปขายให้สมาคมจิงซา องค์กรตั้ง ทีมเฉพาะกิจขึ้นมาสอบสวนแล้ว!"

สิ่งที่ผมเห็นไม่ใช่ความกลัว เขากำลัง...กระชุกกระชวย!

*'โดยมากแล้ว ประสบการณ์แสนสั้น หวนหายยาวนาน
จากไปรวดเร็ว ฟันฟูเชื่องช้า'*

(2)

ผมฟังโตโลเล่าว่าก่อนหน้าี่ตอนที่สมาคมจางซาจากแผ่นดินใหญ่ กับองค์กรนักฆ่าฮ่องกงเราจัดเกมแข่งขันฆ่าฟันกัน สมาคมจางซาก็ซื้อ ข้อมูลส่วนตัวของนักฆ่าจากเขาเอง

"งั้นนี่จะทำยังไง" ผมถาม

"ก็สนุกไง! ดูว่าองค์กรจะเจาะทะลุ 'แนวป้องกัน' ที่ฉันตั้งไว้ได้รึเปล่า!" เขาคึกเป็นพิเศษ "แต่ ณ ตอนนี้พวกนั้นยังไม่สำเร็จ ยังไม่รู้เรื่องเลยว่าคนที่ขายข้อมูลให้สมาคมจางซาก็คือฉันคนนี่!"

"แต่นายรู้แล้วว่าพวกเขากำลังสืบเรื่องนี้"

"ซ่าย!"

นี่แสดงว่าโตโลคุมหมากทั้งกระดานอยู่หมด กำลังจูงจุมูกพวกเขา เดินอยู่

อย่าดูถูกเด็กไม่บรรลุนิติภาวะที่เอาแต่เล่นเกมอย่างเรนโบว์ซิกซ์ แบตเทิลฟิลด์ อ็นซาร์ทิดไปวันๆ คนนี้เป็นอันตราย ถึงเขาจะอายุแค่สิบเจ็ด แต่กลับจูงจุมูกองค์กรนักฆ่าทั้งองค์กรได้!

"ให้ได้ตารางจัดอันดับนักฆ่าใหม่ล่าสุดมาละ" เขามองจอบนซ้าย "ยังไม่นับผู้หญิงที่นายฆ่าคืนนี้ ตอนนี้ นายอยู่อันดับที่...เจ็ดสิบเอ็ด"

ผมมองไปยังจอที่เขาชี้

'ฉายานักฆ่า : ซุ่ยหุน ไห อันดับล่าสุด : 71'

"ไหน นายเจ๋งมากแล้ว มือใหม่ทั้งแปดคนที่รอดจาก 'คอร์สฝึกอบรม นักฆ่า' รอบก่อนตายไปสองคนแล้ว คนนี้คงคาอยู่ที่อันดับสองร้อยหกสิบเจ็ด

ไม่ไปไหน" เขาเอ่ย "ไฉนนักฆ่าไม่เอาไหนคนนี่เหมือนจะชื่อ 'หมัวจิ้ง'
(ตำรวจปีศาจ) อะไรนี่แหละ"

"แต่ก็มีคนเจ๋งกว่าฉันมั้ง" เขาจ้องตารางจัดอันดับ "เจ้าคนที่
ชื่อเลี่ยมานเซ็น (แมนสันผู้ล่า) ที่อยู่รุ่นเดียวกับฉันขึ้นถึงอันดับสิบสี่แล้ว"

"ไอ้ 'ได้' ยินว่าในช่วงไม่กี่ปีนี้นอกจากไม่ซางเปยกก็มีแค่เขานี่แหละ
ที่สร้างผลงานระดับนี้ได้" โทโลกล่าวดต่อไปว่า "แต่อย่าไปกลัว นายก็
ฝีมือไฉ่ย่อยเหมือนกัน! ฮ่าๆ"

"ขอบคุณที่ชม"

ที่จริงคนที่ฝีมือนี้ะไม่ใช่ 'ผม' หรือครับ แต่ก็ช่างเถอะ

"ตั้งครั้งก่อนปีแล้วนะ ความจริงนายก็เป็นนักฆ่าเต็มเวลาได้แล้ว
ทำไมต้องกลับไปทำงานที่ร้านอาหารห่วยๆ นั้นด้วย เงินก็น้อย งานก็
เหนื่อย" เขาถาม

"ที่มาเป็นนักฆ่าเนี่ย ที่จริงก็ไม่ใช่เจตนาของฉันหรอก"

"ไม่ใช่เจตนาของนาย? ตอนนั้นนายมา 'สัมภาษณ์งาน' นี้?
คงไม่ใช่แม่สั่งให้มาหรอกนะ ฮ่าๆ!"

มุกของเขาเหย้มากครับ

"สรุปง่ายๆ นายก็ถือซะว่าเป็นการสร้างสมดุลก็แล้วกัน ถ้าต้องหา
เงินด้วยการฆ่าคนเดียว ฉันขอไม่ทำดีกว่า" ผมบิตซ์เกียจ "ฉันออกไป
ไปสูบบุหรี่หน่อยนะ"

ฉายาของผมซุ่ยหุน ไห ความหมายก็คือ 'โครงกระดูกที่วิญญาณ
แหกสลาย' กระทั่งวิญญาณของโครงกระดูกก็ยังแหกกลายเป็นผุยผงได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับร่างกายและวิญญาณของมนุษย์มีการศึกษาวิจัย
จนเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายแล้ว ทว่าก็ยังมีความคิดที่น่าสนใจ
อยู่อย่างหนึ่งกล่าวว่าหลังจากคนเราตายไปแล้ว น้ำหนักของร่างกาย

จะหายไปยี่สิบเอ็ดกรัม แนวคิดนี้ถูกเรียกว่า 'น้ำหนักวิญญาณ'

คุณจะได้พบข้อมูลมากมายเกี่ยวกับ 'ยี่สิบเอ็ดกรัม' ในอินเทอร์เน็ตที่มีการนำแนวคิดนี้มาสร้างเป็นหนังสือด้วย แต่บทความตามอินเทอร์เน็ตที่ได้รับการพิสูจน์จากนักวิทยาศาสตร์อะไรพวกนั้น ส่วนใหญ่ผมไม่ค่อยเชื่อหรอกครับ เพราะเอาเข้าจริงใครจะไปรู้ได้ว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจริงหรือเท็จ

ก็เหมือนกับองค์ภรรยาได้ยืนยันว่ามีภรรยาคนหนึ่งเอาเรื่องของพวกเราไปเขียนนิยาย แต่ทุกคนที่เคยอ่านนิยายนั้นอาจจะพากันคิดว่ามันเป็นแค่เรื่องแต่งในหนังสือเท่านั้น

โลกใบนี้มีพื้นที่สี่เทาเยอะแยะไปหมดแบบนี้แหละครับถึงได้นำสนใจ

สำหรับผม 'วิญญาณ' ที่ผมรู้จักก็เป็นแค่... คนคนหนึ่ง
 ผมเดินไปสูบบุหรี่ที่ท้ายซอย 'คนเดียว'
 "อ้อ! (หนึ่ง) เมื่อที่โตโลบอกว่าฉันเจ๋งด้วยละ หึๆ"
 "รู้แล้วๆ" ผมพ่นควันบุหรี่ "อาเอ้อร์ (สอง) นายชอบ... ฆ่าคนมั๊ย"
 "ยังต้องถามอีกหรือ โคตรชอบเลย โคตรมันส์ละ!"
 "ว่าแล้วเชื่อว่านายต้องตอบแบบนี้"
 "ทำไมละ นายชอบสังหารได้ แล้วฉันชอบฆ่าคนมันไม่ได้หรือ"
 "ฉันไม่ได้ว่าอะไรซะหน่อย" ผมมองกันซอยมืดมืดตรงหน้า "ก็แค่ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าฆ่าคนสนุกตรงไหน"
 "นายฆ่าให้มากขึ้นเดี๋ยวก็เข้าใจเองแหละ ฮีๆ"
 "ก็อาจจะ"
 กลางซอยแคบที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด มีผมยืนอยู่เพียงผู้เดียว...
 พุดเองเออเอง

'ที่จริงคุณนะผิดหวังล่วงหน้า ยิ่งไงก็ดีกว่าสิ้นหวังกะทันหัน'

(3)

ตั้งแต่ผมอายุเจ็ดขวบเขาก็ปรากฏขึ้นในชีวิตของผม

ผมเรียกเขาว่า 'อาเออร์'

ว่ากันตามหลักจิตวิทยา 'หลายบุคลิก' จัดเป็นโรคจิตเวช เป็นความผิดปกติที่อัตลักษณ์เกิดแยกจากกัน อธิบายง่าย ๆ ด้วยวิธีที่ทุกคนรู้จักก็คือมี 'หลายวิญญาณ' อยู่ในร่างเดียว

สำหรับผม ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอาการเจ็บป่วยอะไรหรอกครับ กลับเป็นเรื่องที่มีความสุขมากเรื่องหนึ่งด้วยซ้ำไป เพราะผมไม่เคยต้องเหงาเลย

ผมเคยอ่านงานวิจัยทางการแพทย์หลายฉบับ 'การแบ่งแยกของบุคลิก' โดยมากจะเริ่มก่อตัวตั้งแต่อ่อนเจ็ดขวบ ในระยะแรกเริ่มแรกของชีวิตที่เรียกกันว่าเป็นช่วง 'หกปีทอง' หากถูกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง หรือโดนทารุณกรรมทางกายหรือทางใจต่อเนื่องเป็นเวลานาน กัดดันอย่างหนักจนเกิดอาการทางจิต ทำให้ตัวตนในช่วงที่ถูกทรมานสร้าง 'ตัวเอง' อีกคนขึ้นมาเพื่อหลอกตัวเองว่า 'ประสบการณ์นี้ไม่ได้เกิดกับตัวฉัน'

ทว่าผมไม่เคยถูกระทบกระเทือนรุนแรงหรือโดนทารุณกรรมอะไร ยิ่งกว่านั้นก็คือวันนั้นพอผมตื่นขึ้นมา อาเออร์ก็โผล่มาแล้ว ไม่มีสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีอะไรปวดใดๆ เช่นกัน ตอนนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวธรรมดาๆ ครอบครัวหนึ่ง เป็นเด็กประถมธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่น่าสนใจกว่านั้นคือแม้ว่าผมกับอาเออร์จะทะเลาะ

กันประจำ แต่ผมกลับไม่รู้สึกต่อต้านตัวตนที่ปรากฏขึ้นภายหลังนี้แม้แต่นิดเดียว ไม่แน่อาเออร์ก็คงเป็นตัวผมเองละมังครับ เราต่างฝ่ายต่างรู้ถึงการมีตัวตนของกันและกัน ทางการแพทย์เรียกว่า 'ความตระหนักรู้ร่วม' เราสื่อสารกันได้ ประชุมกันภายในได้ แต่อาเออร์ชอบส่งเสียงคุยกับผมมากกว่า เหมือนเวลาคนอื่นเห็นผู้ป่วยทางจิต...พูดเองเองเองกับอากาศนั่นแหละครับ

'พวกเรา' ต่างคนต่างเติบโตและมีพัฒนาการของตัวเอง มีรูปแบบความคิดและความทรงจำของตัวเอง ส่วนที่เราต่างกันก็คือผมเป็นคนนุ่มนวลกว่า ส่วนอาเออร์กระฉับกระเฉงเป็นพิเศษ พูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือเขา...โหดเหี้ยมกว่า

มีอยู่จุดหนึ่งที่แม้แต่ความรู้อันยิ่งใหญ่ทางการแพทย์ก็ยังไม่เคยกล่าวถึง คือพวกเราต่างคนต่างใช้ความคิดโดยไม่ให้อีกฝ่ายล่วงรู้ได้อย่างตอนนี้ที่ผมกำลังอธิบายข้อมูลมากมายเกี่ยวกับอาการหลายบุคคลิก อาเออร์ก็ไม่วู้อึ้งด้วยแม้แต่น้อย

หึ! ไม่แน่อะไรอย่างผมนี่ล่ะครับ... 'มนุษย์มัลติทาสก์' ของจริง นิสัยใจคอเราแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นอกจากนี้วิธีการอำมหิตที่เขาใช้ทำร้ายเป้าหมายนะ บางครั้งกระทั่งผมก็รับไม่ได้ แต่เราตกลงกันแล้วครับ ผมต้องพยายามไม่ก้าวล่วงงานส่วนตัวของเขา เช่นเดียวกับที่เขาจะไม่ทำลายงานปกติของผม

เอาจริง ๆ นะครับ ผมไม่ชอบความรู้อันลึกซึ้งที่ซ่อนเร้นกันเลยสักนิด อาเออร์เคยคุยกับผมว่าทำไมมนุษย์ฆ่าไก่ ฆ่าหมู ฆ่าวัวได้ แต่ฆ่าคนไม่ได้

ตอนนั้นผมขบคิดอย่างจริงจัง

'มันเป็นเรื่องศีลธรรม'

'ศีลธรรม? ฮ่า ๆ นั่นนายเคยถามว่าตัวไหนบ้างมั๊ยว่าขอกินมันได้
รีเปล่า 'ศีลธรรม' ที่มนุษย์เป็นคนนิยามก็เป็นประโยชน์กับตัวเองฝ่าย
เดียวแหละว่า ฉันเลยรู้สึกที่ไม่ต้องไปทำตามทั้งหมดหรอก' อาเออร์ว่า
'อ๊ใจ่ ฉันมีความคิดของฉัน'

บางทีสิ่งที่อาเออร์พูดอาจจะเป็นตรรกะเพี้ยนๆ ของเขาคนเดียว
ก็ได้ แต่ผมก็เคารพความคิดของเขา

ครับ เราอาจจะไม่เหมือนพวกนักฆ่าอินดี้บางคนที่เลือกฆ่าเฉพาะ
คนที่อยากฆ่า หรือฆ่าเฉพาะคนชั่วช้าเลวทราม แต่การที่เราไม่ช่างเลือก
ก็กลับเป็นเอกลักษณ์ของเรา ฉะนั้นขอแค่ 'ผม' ได้ภารกิจมา ไม่ว่าจะ
คนดีคนเลวก็จะ...ตายด้วยน้ำมือของ 'พวกเรา' ทั้งหมด

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จางซีวอวิน

ฉายา : ชูยหนุ่น ไห (โครงกระดูกที่วิญญาณเหล็กสลาย)

อันดับปัจจุบัน : 71

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปราบกฏอาการหลายบุคลิกเมื่ออายุ
เจ็ดขวบ อีไจ่นิสัยอ่อนโยน ส่วนอาเออร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมี
อีไจ่เป็นผู้ควบคุม เวลาทำงานฆ่าคนอาเออร์เป็นคนจัดการ เขา
ชอบฟังเพลงขณะฆ่าคน

'คนที่คุณเฝ้าคิดถึงอาจไม่ใช่คนที่เฝ้าคิดถึงคุณ'

(4)

ณ ร้านอาหารและเครื่องดื่มโอเวเก

วันนี้เนื่องจากที่ร้านขาดคน ผมจึงต้องมาช่วยงานหน้าร้าน

"หล่อจ้จ!"

"ไม่ค่อยเห็นเด็กเสิร์ฟคนนี้เลย!"

นักเรียนหญิงสองคนคุยกันขณะผมกำลังเก็บแก้วและจานบนโต๊ะ
พวกเธอ แน่แน่นอนว่าคนที่พวกเธอเอ่ยถึงก็คือผมเองครับ แหะๆ

แต่ไหนแต่ไรผมก็ไม่ค่อยสนใจรูปลักษณ์ภายนอกนัก เสื้อผ้าก็ใส่
แต่ชุดที่พับอยู่ด้านนอกสุดของเก๊ะไม่กี่ชุดนั้นแหละครับ เพราะว่า...
สะดวกดี แต่สารรูปโฉมๆ แบบนี้ก็กลับเป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ หลายคน

ผมไม่ได้สนใจพวกเธอ แค่ทำงานของผมต่อ

"พี่ชาย ทำไมไม่ยิ้มบ้างเลยล่ะคะ" สาวคนหนึ่งถามขึ้น

"หือ?"

ที่จริงผมไม่ค่อยชอบยิ้มให้คนแปลกหน้าหรอกครับ

"คุณสูดๆ เลย! พี่เท่าขนาดนี้คงมีแฟนแล้วใช่มั้ยคะ" นักเรียนหญิง
อีกคนถาม

"มีครับ"

"จริงอะ เธอสวยรีเปล่าคะ ฮีๆ"

เด็กนักเรียนหญิงสมัยนี้จริงๆ เล้ย เพ็งเจอหน้ากันครั้งแรกก็ถาม
คำถามพรอค์นี้กับผม

"สวยเท่าพวกคุณแหละครับ!" ผมแสร้งยิ้ม "แล้วก็ชอบสวมกระโปรง
สั้นๆ เหมือนพวกคุณด้วย ฮีๆ"

"ว้าว! เข้าใจพุดใจช่ยอชนะคะเนี่ย ฮีๆ!"

ไม่ครับ! ผมไม่ได้เป็นคนพูด!

"อาเอ็อร์ นายออกมาทำอะไร!" ผมคิดในใจ

"อ้อ! นายคุณก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเรากำลังอ้อย จัดเลยเหอะ! สรนัดเดียว
ได้นกสองตัวจ้ะ!"

เขาพูดอยู่ในหัวผม

"นาย ออย่า ทำ บ้าๆ นะ! นายมีเทียนชินอยู่แล้ว!"

"แหะๆ แค่อ้อเล่นน่า!"

"พี่ชายเหม่ออะไรคำ ทำไมเอาแต่จ้องขาคนอื่นล่ะ!" เธอโพสท่า
ยั่วยวน "ชอบเหวอคะ"

"เปล่า! พวกคุณคิดออกว่าจะกินอะไรแล้วค่อยเรียกผมนะครับ!"

ผมรีบหมุนตัวจากไปอย่างอิหลักอิเหลื่อ

สถานการณ์ทำงานนี้เกิดขึ้นประจำครับ อาเอ็อร์ชอบพูดสิ่งที่ผม
ไม่ได้อยากพูดออกมาแทนผม แต่ผมก็ชินแล้วล่ะครับ เรื่องเข้าใจผิดนำ
กระอักกระอ่วนแบบนี้เกิดขึ้นเยอะจนนับไม่ถ้วนแล้ว

ช่วยไม่ได้ อาเอ็อร์อาศัยอยู่ในร่างผมนี่นา ผมคงได้แต่เข้าใจและ
อภัยให้เขามั้งครับ

เวลานี้มือถือของผมก็ดังขึ้น

"โตโล?"

"ไไหน มีภารกิจใหม่" เขาว่า "ฉันเตรียมแผนเสร็จเรียบร้อยแล้ว"

"อืม ส่งข้อมูลคร่าวๆ มาให้ฉันได้เลย"

"โอเค! บาย!"

โตโลรู้ว่าผมเข้ากะอยู่จึงเอ่ยสั้นๆ แค่มาก็ประโยคแล้ววางสายไป

ไม่นานนักผมก็ได้รับข้อความ นี่เป็นแอปฯ ที่โตโลสร้างขึ้นเอง มีแค่

พวกเราสองคนที่ใช้ได้

ผมรอจนถึงเวลากินข้าวแล้วค่อยเปิดอ่าน

'สถานที่ : เกาะกลางแจ็กเมื่อ 010901

บุคคล : สอบครูเดินจงเวณคืน 010107

วัน : อีksamวัน'

เกาะกลางแจ็กเมื่อ? มีสถานที่ที่ชื่อนี้จริงๆ หรือ...ไม่มีทาง

อ่านไม่เข้าใจใช่ไหม หึ แห่งละครับ

พวกเราไม่มีทางตั้งหลักฐานที่เป็น 'ลายลักษณ์อักษร' ใดๆ ไว้หรอก
แถมรหัสลับนี้ก็ยังเปลี่ยนไปตามวันและเวลาอีกต่างหาก กว่าคุณจะ
รู้วิธีถอดรหัสที่ถูกต้องก็อาจเลยเวลาไปแล้ว และหา 'คำตอบ' ที่แท้จริง
ไม่เจออยู่ดี

ครับ เอาแค่ให้ผมกับโตโลอ่านเข้าใจแบบ 'เป็นปัจจุบัน' ก็พอแล้ว
ไม่จำเป็นต้องให้มีคนอื่นรู้เรื่องด้วยในวันหน้า

นี่คือรหัสที่เราใช้เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้...

ขณะเดียวกันก็เป็น...วิธีสื่อสารอันเป็นเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใคร

"โอ้ใจอย่าเพิ่งสนใจเรื่องอีksamวันข้างหน้าเลย คืนนี้นายต้องนอน
เร็วหน่อยนะ" อาเออร์ว่า

"ทำไมล่ะ"

"แม่่ง! นายลืมหไปแล้วเหรหวะ คืนนี้ฉันนัดเทียนชินไว้ไง!"

"นายไม่ได้บอกฉันซะหน่อย!"

"อ้าวเหรห ฉันลืมหไป เขาเป็นว่านายรู้ว่าต้องทำยังไงใช่ไหม!"

"รู้แล้วน่า!"

แม้ว่าเราจะ 'ใช้ความทรงจำร่วมกัน' ทว่าเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหลับอยู่

เราก็จะไม่รู้ว่าอีกคนทำอะไรไปบ้าง

เอาแบบเข้าใจง่ายๆ ก็คือคุณหลับไปแล้ว ไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นบนโลกใบนี้

พวกเราต่างคนต่างใช้ความคิดเป็นตัวเองโดยไม่ให้อีกฝ่ายล่วงรู้ได้ หน้าซำขณะที่อีกฝ่ายนอนหลับก็จะไม่รู้เรื่องทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

แน่นอนที่เราแก้งหลับไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายจะรู้

หึๆ พวกเรามีความเป็นส่วนตัวดีใช้มัยละครับ

'ลักษณะพิเศษของอาการหลายบุคลิกของชู้ยหนู ไห'

1. ตัวตนหลักและตัวตนแยกรู้ถึงการมีอยู่ของอีกฝ่าย มีสติรับรู้ร่วมกัน

2. เลือกลงได้ว่าจะสื่อสารกันในหัวหรือเปล่งเสียงออกมา

3. ต่างฝ่ายต่างใช้ความคิดของตนเองโดยไม่ให้อีกฝ่ายรับรู้ได้

4. ทั้งสองใช้ความทรงจำ 'ร่วมกัน'

5. หลังจากหลับไปแล้วจะไม่รู้เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายของตนเอง

6. ไม่อาจแก้งหลับได้ เพราะอีกฝ่ายจะรู้

'บางครั้งคำว่า 'ครอบครอง' สองพยางค์นี้

ก็ยากนักที่จะได้มาครอบครอง'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)